

POROČILO O DELU IN PROBLEMATIKI KULTURNE SKUPNOSTI LJUBLJANA VIČ-RUDNIK

Ob izteku mandata skupščine kulturne skupnosti Ljubljana-Vič-Rudnik prvega sklica je prav, da ugotovimo, v kolikšni meri so bile uresničene temeljne zasnove kulturne skupnosti, kako je deloval delegatski mehanizem, kakšen je položaj kulture in kulturne skupnosti v občini in kaj bi morali storiti, da bi bilo v prihodnje bolje.

URESNIČEVANJE TEMELJNIH ZASNOV INTERESNE SKUPNOSTI ZA KULTURO

Kulturna skupnost Ljubljana-Vič-Rudnik je bila ustanovljena konec leta 1974 in je s svojimi programskimi zasnovami, s svojim samoupravnim sporazumom o ustanovitvi in s svojim statutarnim sklepom, temelječimi na ustanovnih in zakonskih določilih, obetala, da bo resnična skupnost združenih interesov za kulturo vseh delovnih ljudi in občanov naše občine, da se bodo ti interesi najbolj demokratično, samoupravno izoblikovali v občinski kulturni program, ki ga bo skupnost finančno omogočala s sredstvi, zbranimi od združenega dela po načelu svobodne menjave dela. Delegati v skupščini, delegacije, konference delegacij in celotna delegatska baza so bili prepričani, da bo ta novi samoupravni mehanizem prinesel na področje kulture nekaj novega, boljšega, da bomo slednjič lahko uresničili naš, občinski kulturni program, kot ga želijo in hočejo ljudje naše občine, da bo konec vsakoletnih pogajanj za potrebna finančna sredstva, da kultura v občini ne bo več odvisna od dobre volje odločujočih posameznikov, temveč od delavcev, ki se bodo samoupravno in zavestno odločili, da prispevajo za kulturo potreben denar iz dohodka, ki ga sami ustvarjajo. Čeprav je bilo jasno, da bo treba del v občini zbranih sredstev združevati za skupni ljubljanski program in za program kulturne skupnosti Slovenije, saj smo bili podpisniki samoupravnih sporazumov o ustanovitvi obeh kulturnih skupnosti, je prevladovalo prepričanje, da se bodo vsi programi obravnavali enakovredno in da bo imel občinski program celo prednost, saj je delovnemu človeku najbližji in mu tudi omogoča lastno umetniško ustvarjalnost in vsestransko aktivno kulturno udejstvovanje.

Toda že v začetku leta 1975 se je izkazalo, da je bilo takšno prepričanje zmotno. Izkazalo se je, da so možnosti za demokratično oblikovanje celotnega kulturnega programa — občinskega, ljubljanskega in slovenskega in za zavestno, samoupravno sprejemanje teh programov sila majhne, saj so bili zaradi posebne narave kulture ti programi izredno obsežni in mnogovrstni in jih ni bilo mogoče skriti na obseg, ki bi bil sprejemljiv za razpravo v najširši bazi. Zato se je pozornost delegatov osredotočila predvsem na občinski kulturni program, ki pa ni predstavljal enakovrednega interesa vseh, saj v nekaterih krajevnih skupnostih in v mnogih organizacijah združenega dela nimajo z njim nobene konkretne zveze! Hkrati se je ob tem tudi izkazalo, da enakovredno obravnavanje vseh programov ni mogoče, da imajo prednost programi poklicnih kulturnih zavodov v Ljubljani, kjer je treba poleg kontinuiranega delovanja zagotavljati osebne dohodke okoli 1.500 zaposlenim, in program kulturne skupnosti Slovenije, ki mora mimo uresničevanja t.i. nacionalne kulture zagotoviti tudi sredstva za solidarnost, vzajemnost, za kulturne stike s tujino, za kulturno življenje Slovencev v drugih republikah, v zamejstvu in na delu v tujini. Po tem vrstnem redu je tekla tudi metodologija finančnega načrtovanja: najprej je kulturna skupnost Slovenije ugotovila, koliko sredstev morajo združevati občine za njen program, zatem je isto storila ljubljanska kulturna skupnost, kar je ostalo, naj bi omogočalo občinski kulturni program in skupščina

občinske kulturne skupnosti se je lahko le še samoupravno odločila, kateri del svojega občinskega programa bo omogočila in kateremu se bo treba odreči, oziroma ga financirati neustrezno njegovi vrednosti. Res je sicer, da se je skupščina občinske kulturne skupnosti v prvem obdobju postavljala po robu takšnim metodam, a pritiski zoper enakovrednost občinskega kulturnega programa so bili tolikšni, da je skupščina slednjič popustila. In ves čas prvega sklica se je nadaljeval tak sistem vrednotenja občinskega kulturnega programa, s tem da se je finančni načrt višal za določen indeks, ne oziraje se na obseg in vrednost programa.

Tak indeksni sistem odmerjanja sredstev za potrebe kulture, ne le v občini, ohranja mnoge značilnosti proračunskega financiranja in smo zato še daleč od prave svobodne menjave dela. Da je položaj kulture še bolj zaostren, veljajo omejitve porabe sredstev, ki se na podlagi dogovorjenih prispevnih stopenj iz bruto osebnega dohodka zbirajo prek dogovorjenih vsot. Nastanek teh presežkov je jasen: dohodki v združenem delu so rasli hitreje, kot je bilo načrtovano ali celo dogovorjeno, predvsem zaradi povečanih življenjskih stroškov. Za kulturo pa naj bi očitno to ne veljalo, kot da ni sestavni del te in takšne stvarnosti. Kot da se njeni programi zato niso podražili in kot da so delavci v kulturi državljani druge vrste, ki morajo počakati, da si bodo konec leta morda izbojevali valorizacijo osebnih dohodkov iz presežka zbranih sredstev ali iz obvezne rezerve(!) kulturne skupnosti. In da je kultura nasploh dejavnost druge vrste, pričajo resolucije, ki določajo, da mora kultura s svojim prihodkom zaostajati za določen odstotek za proizvodno sfero, navzlic temu, da jo spet druge resolucije omenjajo kot dejavnost posebnega družbenega pomena. Delavci v kulturi torej ne zamenjujejo svojega dela z drugimi delavci povsem svobodno in enakopravno, marveč z administrativno postavljenimi pridržki.

Izhajajoč od teh dejstev bi lahko trdili, da je kulturna skupnost Ljubljana-Vič-Rudnik napravila v prvem mandatnem obdobju le nekaj korakov v uveljavljanju svojih temeljnih zasnov, da pa si je nabrala nekaj izkušenj, ki bi jih morali v prihodnje izkoristiti.

DELOVANJE DELEGATSKEGA MEHA- NIZMA IN KULTURNE SKUPNOSTI

Delegatski mehanizem v občinski kulturni skupnosti verjetno ni deloval ne bolje ne slabše kot v drugih občinskih interesnih skupnostih s področja družbenih dejavnosti. Glavne značilnosti so bile: domala povsod so bile izvoljene splošne delegacije, čeprav bi marsikje lahko izvolili tudi posebne; v splošnih delegacijah so za kulturo oddvojili nekaj članov, po možnosti delavcev v kulturi (poklicni ali ljubiteljski), ki naj bi spremljali delo skupnosti, se udeleževali sej delegacij, konferenc delegacij in sej skupščine; delegati so se le redko sestajali na sejah konferenc delegacij in še redkeje so našli priložnost, da prek organov upravljanja v delovnih organizacijah ali prek krajevne samouprave najdejo stik z bazo, ji poročajo ali prejmejo od nje stališča in predloge; tudi delegati izvajalcev se niso dogovarjali na konferencah delegacij in so zato zastopali le interes društva ali zavoda, ki jih je delegiral. Posledica je bila bolj ali manj odborniško ravnanje delegatov, malo vsebinske razprave in malo delegatskih vprašanj.

Vzroki, da je bilo temu tako, ne ležijo le na površini, na dejstvu, da je bilo to mandatno obdobje začetno, z vsemi značilnostmi neizkušenega, a pogumnega podviga, marveč so marsikod globlji, izhajajoči iz pomanjkljivega interesa v organizacijah združenega dela in v krajevnih skupnostih za kulturno življenje. Interes pa ni vedno sam po sebi dan, marveč ga je treba marsikdaj vzbujati, ga negovati in razvijati, kar pa ni bilo storjeno v zadostni meri.

Kulturna skupnost je delovala na sejah skupščine, ki so bile po tri na leto. Na prvih sejah je bila udeležba delegatov zadovoljna, nato je začela upadati, dokler ni prišla na zadnjih sejah na rob sklepčnosti, zlasti v zboru izvajalcev. Skupščinska gradiva so bila obširna, obremenjena še z mnogimi gradivi, ki so imela za kulturno skupnost v občini le formalen pomen (razni družbeni dogovori, samoupravni sporazumi in pod.). Gradiva, o katerih naj bi delegati odločali, niso bila alternativna in so bila vedno sestavljena tako, da bi jih delegati v predlaganem besedilu sprejeli.

Spreminjati takšna gradiva, zlasti program ali finančni načrt, bi bilo zelo težavno opravilo, ker bi moral predlagatelj predvideti celotno novo konstrukcijo (zlasti pri finančnem načrtu), za kar pa delegati verjetno niso bili niti delegatsko pooblaščen. O pomembnejših vprašanjih je sicer skupščina odločala ločeno po zborih, nikdar pa nista zbora zasedala ločeno. Saj si preprosto nista stala nasproti z različnimi interesi: interes celotne skupščine je bil isti, zaradi skopih finančnih sredstev je bil le v nasprotju z interesi ljubljanske kulturne skupnosti in kulturne skupnosti Slovenije. Upadanje prisotnosti delegatov — izvajalcev na sejah skupščine pa kaže, da je interes za delo skupščine kulturne skupnosti pri izvajalcih vse manjši, ker očitno ne vidijo več posebne koristi, ki naj bi jo imela kulturna skupnost za njihovo kulturno društvo ali zavod. Interes delegatov obeh zborov za delo skupščine pa je verjetno upadel tudi zato, ker so bila vedno na voljo sorazmerno majhna sredstva, ki so komaj omogočala obstoječe in ni bilo zato nobene možnosti, da bi še karkoli razvili, spopolnili, razširili, pa če bi bilo po presoji delegatov in njihove baze še tako potrebno.

Odgovoren za nealternativne predloge, za preobširna gradiva, za natrpan dnevni red skupščinskih sej je izvršni odbor, ki je gradiva sestavljal in predlagal in bi moral skrbeti za najprimernejšo obliko gradiv in suvereno odklanjati vsakršna odvečna, nerazumljiva, preobširna gradiva, ki so dotekala iz drugih virov (občinska skupnost, Ljubljanska kulturna skupnost, kulturna skupnost Slovenije in še kdo). Za vsako ceno bi se moral izvršni odbor potruditi, da bi posredoval skupščini tako oblikovana gradiva, da bi o njih delegati lahko alternativno razpravljali in odločali, da bi bila alternativnost utemeljena in bi tako videz zgolj formalnega potrjevanja odpadel.

Ugotovimo lahko torej, da je delegatski mehanizem v kulturni skupnosti zelo skromno stekel, ker smo storili premalo, da bi bil bolj smisel in bolj zavzet. Tudi lahko ugotovimo, da je bilo skupščinsko delo v glavnem formalno, da smo ohranjali predvsem zunanji videz brezhibnega delovanja vseh skupščinskih organov, da pa se vsebine sploh nismo resneje lotili.

POLOŽAJ KULTURE IN KULTURNE SKUPNOSTI V OBČINI

Občinska kulturna skupnost ima v primerjavi z drugimi občinskimi interesnimi skupnostmi v občini izjemen položaj, saj od vseh sredstev, ki se zberejo po prispevni stopnji iz bruto osebnega dohodka (v letu 1977 okoli 36.000.000,00 din, zadrži le slabih 5,5 % (2.107.000 din) medtem ko se okoli tretjina (14.800,00 din) steka v kulturno skupnost Slovenije za skupni slovenski kulturni program, za solidarnost in vzajemnost, ostalo pa se združuje v ljubljanski kulturni skupnosti (okoli 19.800.000 din) za naloge in program skupnega mestnega pomena.

Tako nizek delež za občinski kulturni program je približno sorazmeren z njegovim obsegom, vendar močno moti, da se zanj ne jemlje kot osnova v vseh ljubljanskih občinah z enakimi merili ovrednoten program, temveč se le indeksno povečujejo sredstva na osnovno, kakor jo je oblikoval še občinski proračun. In ker so bila ta sredstva dokaj skromna, kulturna dejavnost — zlasti ljubiteljska — pa se je širila, se je kulturna skupnost znašla v velikih težavah. Te težave se v naši kulturni dejavnosti kažejo v tem:

21 kulturno-umetniških društev v krajevnih skupnostih, ki upravljajo prostore za kulturo in morajo skrbeti za njihovo vzdrževanje in redno obnavljanje, prejme od kulturne skupnosti za vzdrževanje od 3000 do 15.000 din letno glede na velikost objekta na obseg kulturne dejavnosti, ne da bi prejeli karkoli za amortizacijo, ki je seveda tudi ne obračunavajo. Pri tem se nihče ne ukvarja z vprašanjem, če to zadošča ali ne.

V teh 21 društvih je 16 gledaliških skupin, deluje 16 pevskih zborov, 2 folklorne in 1 baletna skupina, delujejo 4 kinematografi, 11 amaterskih krajevnih ljudskih knjižnic, prirejajo likovne razstave in ob državnih in narodnih praznikih recitale in proslave. Za pokritje vseh izdatkov, ki so zvezani z izvedenim programom in z vsemi pripravami ter za nakup knjig, prejmejo vsa društva od kulturne skupnosti letno okoli 300.000 din. Tudi ob tem se nihče ne

vpraša, ali sredstva zadoščajo za kakovostno izvedbo programa ali ne.

Za kulturna prizadevanja mladih v šolah, ki jih s financiranjem mentorjev omogoča izobraževalna skupnost, je imela kulturna skupnost le moralne spodbude. Ko je bilo s prizadevanjem občinske zveze kulturnih organizacij v kratkem času ustanovljenih 10 šolskih kulturnih društev, ki združujejo najrazličnejše kulturne dejavnosti šolarjev (recitacije, gledališka dejavnost, lutkarstvo, likovna dejavnost, otroški in mladinski pevski zbori), jim kulturna skupnost ni mogla omogočiti, da bi se s temi dejavnostmi predstavili širši javnosti s preglednimi nastopi ali na občinskih srečanjih, razen vsakoletnih srečanj otroških in mladinskih pevskih zborov, kar pa je le nadaljevanje dejavnosti še iz proračunskih časov. Tudi tekmovalne za bralno značko je bilo slej ko prej prepuščeno zvezi prijateljev mladine. In naravnost nezasiščano je, da kulturna skupnost ni mogla omogočiti nastopa zunaj šole, na republiških srečanjih in festivalih niti najkvalitetnejšim zborom mladih pevcev kot, denimo, trnovskemu in horjuskemu.

O kulturnem življenju delavcev v združenem delu je zapisanih nekaj misli le v srednjeročnem planu. Da bi za to področje kulturne dejavnosti storila kulturna skupnost že doslej kaj več, ni bilo moč predvideti zaradi pomanjkanja finančnih sredstev.

Omogočanje prireditvev v okviru kulturne akcije v krajevnih skupnostih se je sicer začelo že pred nekaj leti, a skromna finančna sredstva — poprečno 6000 din na krajevno skupnost v letu 1977 — nikakor ne morejo zasidراتi kulturne akcije v redni kulturni prireditveni program niti v tistih krajevnih skupnostih, ki imajo primerne prostorske pogoje in občinstvo željno kulturnih prireditvev.

Knjižnici »Prežihov Voranc« so še nekako zagotovljena sredstva za nakup novih knjig, vendar ji nikakor ni moč zagotoviti sredstev za nastavitve vsaj še enega knjižničarja, čeprav se je dejavnost knjižnice razširila še na vodenje dveh krajevnih knjižnic (Brdo, Ig) in so se njeni delavci lotili preurejanja vse knjižne zaloge (okoli 18.000 zvezkov) 11 amaterskih krajevnih knjižnic na sistem decimalne klasifikacije. Še več: že dve leti pošilja knjižnica vloge kulturni skupnosti in občinski skupščini (nekje se jih bodo le usmili!) za borih 20.000 din za nakup prepotrebnih dodatnih polic (knjige morajo že zlagati na tla!), a brez uspeha.

Najhuje pesti pomanjkanje finančnih sredstev občinsko zvezo kulturnih organizacij. Nanjo pritiskajo vsi s svojimi zahtevami: kulturno umetniška društva hočejo dobiti sposobne strokovne vodje za svoje umetniške skupine — zborovodje, režiserje, vodje folklore in baleta, katerih nagrajevanje je na skrbi občinske zveze, hočejo pomoč pri sestavljanju in izvedbi programov, želijo nasvetov za to in ono; krajevne skupnosti hočejo, da jim pomaga pri organiziranju kulturne akcije in pri izvedbi proslav; šolska kulturna društva bi se želela širše uveljaviti in pričakujejo, da bo zveza organizirala srečanja in revije; občinske družbenopolitične organizacije naročajo zvezi, da pripravi program in poskrbi za njegovo izvedbo na vseh občinskih proslavah in prireditvah takšne ali drugačne vrste; občinska kulturna skupnost vidi v občinski zvezi glavnega izvajalca svojega programa in ima tako tudi zapisano v vseh svojih dokumentih; na zvezo pritiskajo tudi strokovni sodelavci — zborovodje, režiserji, vodje folklore, ki hočejo za pošteno delo tudi pošteno plačilo, se pravi tolikšen honorar, kot ga lahko dobijo drugje ali ga dobivajo drugje njihovi kolegi. Slednjič ima občinska zveza tudi svoj program, ki ga je dolžna izpeljati.

Za vse to pa ima občinska zveza le enega zaposlenega, tajnika, in je imela v letu 1977 na voljo le 486.000 din. Zaradi pomanjkanja sredstev so honorarji in nagrade strokovnih sodelavcev že tri leta enaki, čeprav so sicer osebni dohodki iz leta v leto v porastu, zato mora zveza naravnost skopariti pri vseh materialnih izdatkih, iskati vse mogoče kombinacije, da se prebije skozi vse leto in predvsem nalagati tajnici in članom sekretariata, ki delujejo volontersko, vedno nove in nove naloge.

Pomemben premik je bil storjen le na področju naložb v prostore za kulturo v krajevnih skupnostih. Vse ljubljanske občinske kulturne skupnosti in vse občinske zveze kulturnih organizacij v Ljubljani so se namreč sporazumele, da se združena sredstva pri ljubljanski kulturni skupnosti, namenjena za naložbe v prostore za kulturo v krajevnih skupnostih, razporejajo po solidarnostnem na-

čelu v skladu s sprejetim vrstnim redom naložb, ki upošteva ugotovljene dejanske potrebe po obnovi, adaptaciji ali modernizaciji prostorov in obseg dejavnosti v teh prostorih. Ta vrstni red je izdelan za srednjeročno obdobje in zajema 27 objektov, od tega 14 v naši občini. Teh namenskih sredstev je bilo v letu 1977 2.250.000 din in so jih bili iz naše občine deležni: Šentjošt, Notranje gorice, Kozarje, Turjak, Dobrova. Lavrica in Trnovo ter še posebej za opremo Barje in viška »SVOBODA«, v kratkem vsi tisti, ki so predložili vsebinsko in tehnično dokumentirane zahteve.

POSEBNOSTI KULTURE V OBČINI

Razlaga, splošna in konkretna, da kulturi nasploh in s tem tudi kulturi v naši občini ni moč dodeliti več sredstev, je jasna in razumljiva: gospodarstva ne moremo še bolj obremeniti, ker bi sicer ogrozili njegovo reprodukcijo in eksistenco sploh. Od tod razlaga, da se v sedanjih razmerah kulturna dejavnost ne sme širiti, če je to zvezano z večjimi denarnimi sredstvi in da moramo v tem trenutku ohraniti le obstoječe (nominalno povečana sredstva rabijo le za spremljanje inflacijskih gibanj).

Toda vsa kulturna dejavnost, ki jo financira občinska kulturna skupnost, je take narave, da jo je zelo težko ohraniti natanko na isti ravni in v istem obsegu. Kako namreč pojasniti ljudem v krajevni skupnosti, ki so ustanovili, na primer, pevski zbor, da jim ne moremo zagotoviti zborovodje, ki bi njihova ljubiteljska prizadevanja strokovno vodil? Kako pojasniti gledališki skupini, ki smo jo dolga leta spodbujali, da ji ne moremo omogočiti solidarnega dela, ravno ko je zaživela?

Kako pojasniti knjižnici, da letos ne bo mogla kupiti toliko knjig kot lani, ker so se cene knjig zvišale nad indeks porasta dodeljenih sredstev? Kako pojasniti vsem, ki so sicer zunaj kulturne sfere, a želijo, da bi kulturna skupnost podpisala ta ali oni družbeni dogovor ali samoupravni sporazum s takšno ali drugačno participacijo, da tega ne moremo storiti, pa čeprav je ta program še tako pomemben in vsekakor pritiče kulturni skupnosti, da pri njem sodeluje (AST, GLAS LJUBLJANE, INDOK center in pod.)? Kako odrihati financiranje kulturnih programov na nekaterih občinskih prireditvah, pri katerih bi morala sodelovati tudi kulturna skupnost? Zakaj zapirati oči pred kulturnimi programi družbenopolitičnih in društvenih organizacij (ZSMS, ZPM)?

Vse to so vprašanja, ki terjajo od kulturne skupnosti odgovor in ustrezno ukrepanje že danes in ne šele tedaj, ko se bo možnost učinkovitejšega financiranja kulture povečala.

POGLED NAPREJ

Razglabljanje o pomenu kulture v naši socialistični stvarnosti najbrž ni potrebno, pač pa smo vsi dolžni razpravljati o tem, kaj storiti v prihodnje, da bi odgovorili na nekatera odprta vprašanja o občinski kulturi in kaj storiti, da bi občinska kulturna skupnost postala resnično mesto razpravljanja in odločanja o kulturi v občini, v Ljubljani in v Sloveniji in hkrati mesto resničnega odločanja o zagotavljanju in omogočanju teh programov po načelu svobodne menjave dela. Menimo, da bi morali v prihodnje upoštevati mimo splošnih ugotovitev, ki veljajo več ali manj za vse interesne skupnosti, še naslednje:

1. Zatrdno bi morali v prihodnje storiti več, da bi naš delegatski mehanizem deloval smiselno in se hkrati po obliki in vsebini čim bolj približal temeljni zamisli samoupravljanja v interesni skupnosti za področje kulture. Na vsak način bi morali upoštevati vse ugotovitve, ki so bile kjerkoli izrečene o pomanjkljivostih, ki so zavirale bolj uspešno uveljavitev vseh interesnih skupnosti s področja družbenih dejavnosti. Mimo tega pa bi morali še upoštevati, da je kultura dejavnost posebne vrste in da zato mnogi delegati iz zbora uporabnikov ne najdejo pristnega stika med bazo in tistim, čemur pravimo kulturna skupnost, kar smo mi vsi. Zato bi morali članom posebnih delegacij za kulturo in tistim članom splošnih delegacij, ki bi se opredelili predvsem za delo v kulturnih skupnostih, razvijati interes za kulturo, jih spodbujati in z njimi nenehno sodelovati tudi zunaj skupščinskih sej. In če bo v delegatih ta interes živ in pristen, če bodo odkrili smisel svojega delovanja, bodo že sami terjali od družbenopolitičnih organizacij v TOZD in v KS podporo za svoje delo in iskali stik z organi upravljanja.

2. Delegatsko bazo in delegate na skupščini smo brez občutka za mero obremenjevali z mnogimi gradivi, ki so jih že obravnavali kot samoupravljalci v kakšnem drugem sestavu ali pa je imela njihova obravnava le formalen pomen. Tu bo treba vsekakor najti drugačno rešitev, ker jih psihično obremenjujejo, teh gradiv pa tako in tako nihče ne bere.

3. Delegacijam in delegatom je treba omogočiti, da bodo lahko resnično odločali o pglavitnih zadevah kulturne skupnosti kot sta program in finančni načrt. Dajmo naši kulturni skupnosti ustrezno vlogo, ki je v tem, da izdela program in zbira sredstva za izvedbo tega programa, medtem ko je združevanje dela zbranih sredstev za ljubljanski kulturni program le s samoupravnim sporazumom dogovorjena obveznost občinske kulturne skupnosti. Zato naj v prihodnje občinska kulturna skupnost izdela svoj program in od enakopravno ovrednotenega programa odvisen finančni načrt, upoštevajoč seveda vso realnost današnjega trenutka, za ljubljanski program in njegov finančni načrt pa naj se na seji skupščine občinske kulturne skupnosti potegujejo njegovi sestavljavci in zagovorniki. V tem trenutku bo tudi odločanje po zborih postalo neprimerno bolj smiselno in aktualno. Hkrati bo tako ta program najustrežnejše predstavljen vsem delegatom, ker vsem delavcem v združenem delu in občanom v krajevnih skupnostih tako in tako ni bil nikoli celovito prikazan, ker je bilo praktično neizvedljivo zaradi obsežnosti programa in zaradi velikega števila programov vseh interesnih skupnosti.

4. Po sedanjem konceptu in zagotovljenem načinu financiranja bo v srednjeročnem obdobju rešena obnova in posodobitev obstoječih prostorov za kulturo v krajevnih skupnostih. Enako bo tudi rešen problem opreme teh prostorov. Ostaja pa odprto vprašanje prostorov za kulturo in druge družbene in družabne dejavnosti v mnogih krajevnih skupnostih na mestnem področju, še zlasti v novo nastajajočih stanovanjskih soseskah z razmeroma velikim številom prebivalstva. V teh krajevnih skupnostih zvečine nimajo nobenih prostorov ali sila neprimerne, vprašanje pa ne vsebinsko ne finančno ne zadeva le kulturne skupnosti, temveč mora zbuditi znatno širši interes, ki bi ga morali oblikovati v konkreten projekt vsaj do konca srednjeročnega obdobja in ga z vso odgovornostjo skušati uresničiti v prihodnjem srednjeročnem načrtu.

5. V prihodnje bi morali posvetiti maksimalno pozornost krepitvi občinske zveze kulturnih organizacij Ljubljana Vič-Rudnik, saj je to edini organizacijsko-operativni subjekt v občini, ki mimo knjižnice »Prežihov Voranc« lahko zagotovi izvedbo programa kulturne skupnosti v krajevnih skupnostih prek kulturno umetniških društev in komisij za kulturo, v šolah in v organizacijah združenega dela. Če to ne bo storjeno, bo marsikaj iz programa kulturne skupnosti ostalo le zapisano, pa čeprav bi bila na voljo zadostna finančna sredstva.

Ljubljana, dne 15. 12. 1977

OSNUTEK PRORAČUNA OBČINE LJUBLJANA VIČ-RUDNIK ZA LETO 1978

I. PRIHODKI

Z ustavo in zakoni je določeno, da družbenopolitične skupnosti samostojno določajo prihodke za splošno družbene potrebe. Zakon o financiranju splošnih družbenih potreb v družbenopolitičnih skupnostih v SR Sloveniji in zakon o davkih občanov pa določenejšje urejata, katere prihodke lahko uvajajo občine za pokrivanje splošne družbene režije — one družbene režije, ki je z ustavo in zakoni določeno, da jo morajo financirati občine. Naša občina je uvedla davke in takse z ustreznimi splošnimi akti, ki so prihodek občinskega proračuna.

Tako kot vsako leto smo tudi za leto 1978 izdelali bilanco pri-